

være i Stand til at sige det. I den Betænkning, som forelæa i Gaar angaaende denne Sag, har det konservative Parti jo tydeligt udtrykt sin Opfattelse, idet det siger, at det har været de Konservative en dyb Skuffelse, at man fra Regeringspartiets Side, uanset Statsministerens klare Løfter om fordomsfri og objektiv Bedømmelse af Forholdene, har skudt enhver virkelig Realitetsbehandling om Sagen til Side under Paaberaabelse af, at man ikke kunde tage Stilling, inden Skotøjsspørgsmaalet var blevet undersøgt o. s. v.

Med en saadan Betragtning som Baggrund: Paavisning af den dybe Skuffelse, som Regeringens Holdning har beredt Støttepartiet, det konservative Parti, kan jeg ikke ret vel tænke mig andet end, at det konservative Folkeparti er fuldt rede til at tage Konsekvensen af de Ord, der staar i Betænkningen. Hindringen maa fjernes, den Hindring, som de Konservative har set, og som vi ser. Jeg forstaar, at det konservative Parti under Hensyn, som sagt, til vort Forslags Oprindelse ikke holder af at stemme for det, jeg forstaar ogsaa, at man efter 7 Maaneders Samliv heller ikke saa gerne selv gør Skridt til Skilsmisse, og derfor har jeg gerne paataget mig Hvervet. Jeg er ikke saa ømfindelig i den Henseende, for jeg staar jo udenfor dette Samliv, jeg er ikke en Gang Barn af Samlivet.

Jeg skal derfor tillade mig at foreslaa en Udtalelse, hvorom Folketinget, bortset fra Venstre, ganske afgjort maa kunne samles, en Udtalelse, der har sin Oprindelse hos det konservative Folkeparti, saa jeg blot er det villige Redskab. Jeg foreslaar, at Folketinget vedtager følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen: „Idet Folketinget udtrykker sin dybe Skuffelse over, at Regeringen, uanset Statsministerens klare Løfter, har skudt enhver virkelig Realitetsbehandling af Erhvervsspørgsmaalet til Side, og beklager, at Regeringen fremdeles nægter at medvirke i en positiv Politik til Fremme af Erhvervslivets Interesser og til Formindskelse af Arbejdsløsheden, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Formanden: Der er altsaa fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget udtrykker sin dybe

Skuffelse over, at Regeringen, uanset Statsministerens klare Løfter, har skudt en virkelig Realitetsbehandling af Erhvervsspørgsmaalet til Side, og beklager, at Regeringen fremdeles nægter at medvirke i en positiv Politik til Fremme af Erhvervslivets Interesser og til Formindskelse af Arbejdsløsheden, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Det er denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen, der nu foreligger til Forhandling.

Statsministeren (*Madsen-Mygdal*):

Med denne Dagsorden har Socialdemokratiets politiske Sommerløjer vistnok naaet deres Kulminationspunkt. Det er dog en ejendommelig Fremgangsmaade, at et Parti gaar over i et andet Partis Betænkning og laaner de Udtalelser, det ønsker at fremsætte. Jeg skal paa Regeringens og egne Vegne udtale, at Regeringen selvfølgelig ikke kan modtage den fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Hvis jeg maatte tillade mig at fremkomme med en ærbødig Henstilling til det høje Ting, skulde det være den, at vi snarest muligt gik til Afstemning om dette Lovforslag. Der er i det sidste Døgn holdt mange og lange og naturligvis i og for sig gode Taler, men Synspunkterne er jo nu fremsat, og jeg for mit Vedkommende finder i hvert Tilfælde ikke Anledning til at komme ind paa de ejendommelige Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Stauning nu gjorde gældende. Derimod skal jeg overfor det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og overfor det ærede Medlem Hr. Ulrich, der henvendte et Par Ord til Regeringen, selv om det ikke var absolut venlige Ord, sige, at hvor der skønnes at foreligge en Mulighed for, at der i Enighed og Samarbejde mellem Rigsdagens Partier kan frembringes Resultater, som vi anser for nyttige og støttende for Erhvervslivet under de nuværende Forhold, kan de være forvissat derom, at Regeringen vil yde sit Bidrag, selv om de maaske paa Forhaand anser det for at være af ringe Værd. Men det betyder ikke, at Regeringen vil gaa ind for et Forslag som det, der nu for nylig var til Forhandling, et Forslag, der er forladt af alle Erhverv, fraaadet af alle Erhverv, selv af den Industri, som det giver sig ud for at hjælpe.